

Машиніст, як і сапер, не має права на помилку

Доля випробувала залізничника

Олександра Мартинюка і на війні, і в мирний час

Першого вересня цього року у колі родини зустрів щедрих дев'яносто ветеран-залізничник Олександр Мартинюк. Олександр Антонович присвятив залізниці 37 років свого трудового життя – із них 31 рік трудився машиністом у паровозному депо Львів-Схід (локомотивне депо Львів).

Народився Олександр Мартинюк на Волині – у селі Кустичі неподалік Ковеля, тож його дитинство минуло у мальовничому Поліському краю. У сусідньому селі він навчався ще у польській школі, потім – у семирічці Турійська, а після школи вступив до механічної гімназії у Володимир-Волинському, де опановував професію токаря, слюсаря та механіка. Хлопцeve з дитинства подобалася техніка, тому він вирішив навчатися у технікумі сільського господарства. Були різні плани на майбутнє, та реалізувати їх відразу завадила війна. Приїхавши додому на вихідні, Олександр побачив, як у небі з'явилося багато літаків, почувся гуркіт вибухів, а з гучномовця повідомили про початок війни. На навчання вже не повернувся, а потрапив у партизанські загони. Далі його життєва стежина з усіх боків була обпалена війною, на якій кожен день міг стати останнім.

Олександр Антонович розповідає, що у партизанських загонах був сапером підривної групи, воював у Турійську та інших районах Волині, замінуючи залізничні колії у напрямку Ковеля. Коли у 1943 році радянські війська визволили місто, партизани стали складовою частиною армії. Згодом Олександр Мартинюк потрапив у розвідку. Тепер уже він, як досвідчений сапер, розмінював територію, якою планувала пройти розвідувальна група. Нелегко було дивитися молодому воїну на смерть своїх побратимів, у боях і сам зазнав контузії.

Війна залишила глибоку душевну рану і сумні спогади. Олександр Мартинюк досі безпомилково називає міста, селища, через які йому довелося пройти з визвольними боями через Польщу аж до Берліна і навіть далі разом із III Білоруським фронтом. Олександр Антонович був учасником зустрічі зі союзниками на Ельбі. Далі просувалися до німецького кордону, проходячи щодня не менше 80 кілометрів. За участь у бойових діях Олександр Антонович нагороджений орденами Червоної Зірки і Великої Вітчизняної війни та 16 медалями.

Про повернення з війни додому мріяв кожен солдат, та після перемоги на них чекала передислокація у різні військові округи СРСР. Так Олександр Антонович потрапив у Тбілісі,

у Закавказький військовий округ, а згодом – у Єреван. Завдяки своєму таланту та вмінню грати на духових інструментах продовжив службу у музичному взводі, де затримався аж до 1947 року.

Після повернення додому отримав паспорт і подався до Львова. Найперше його зацікавило оголошення про курси кранівників кранів на залізничному ходу, адже технікою завжди захоплювався. Після закінчення курсів молодого спеціаліста Мартинюка скерували працювати на станцію Мостиська-II, де він пропрацював до 1953 року, потому його перевели у паровозне депо Львів-Схід. Після навчання у дорожній школі машиністів Олександр Антонович із 1957 року почав

працювати помічником машиніста паровоза. Продовжував навчання у дортехшколі, аби в подальшому самому стати на місток машиніста, і з 1965 року таки повів у рейси локомотиви.

– Якщо порівнювати роботу кранівника і машиніста, то кранівником значно важче працювати, – згадує Олександр Мартинюк.

– Тому коли став помічником машиніста, то відчув, що ця робота значно легша і до того ж краще оплачувалася. Загалом я працював у пасажирському русі: спочатку на примісь-

рейках під поїздом. Думаю, усе – неживий! Провідники його порухали, а той відкрив очі і спокійно запитусь, як він потрапив під паровоз? Навіть відмовився їхати у лікарню. Що ми тоді пережили, важко передати словами! Ледь оговтавшись, рушили далі на Станіславів (нині Івано-Франківськ), адже потрібно було вчасно довести пасажирів за призначенням. Цей випадок запам'ятався на все життя. Коли вже сам став машиністом, ніколи не втрачав пильності, адже зрозумів, що несподіванки в дорозі можуть підстерігати будь-де і будь-коли. Попри це, ніколи не шкодував, що обрав саме цю залізничну професію.

На заслужений відпочинок Олександр Антонович вийшов у 1984 році, проте ще

впродовж 9 років працював кочегаром на заводі нестандартного обладнання у Зимній Воді поблизу Львова. Колишніх машиністів охоче брали на такі сезонні роботи. Нині Олександр Антонович мешкає у Зимній Воді разом із дружиною Вірою Павлівною, із якою познайомився на станції Мостиська-II, у тому ж маленькому будиночку, як і багато років тому. Для синів Олександр Антонович збудував будинок, щоправда, Ярослав та Антон добували його вже самотужки і мешкають у ньому зі своїми родинами. Один зі синів – Ярослав (на фото поряд із батьком) – теж залізничник, тільки у спорті – працював у дорозньому фізкультурно-спортивному клубі "Локомотив". Олександр Антонович тішиться спортивними успіхами Ярослава, адже син – заслужений тренер України з важкої атлетики, виховав 26 майстрів спорту, серед яких уже відомий важкоатлет Ігор Шимечко. Тішать серце Олександра Мартинюка двоє онуків і двоє правнуків, із якими любить поспілкуватися, згадати про свої молоді роки. У свою чергу діти і рідні гордяться своїм батьком, дідусем і прадідом.

Про щирість душі цього життєрадісного чоловіка можна дізнатися, поглянувши в його очі – вони випромінюють доброту і лагідність. Сам же Олександр Мартинюк додає, що для нього у житті важливим завжди була злагода у родині, взаєморозуміння на роботі і у повсякденному житті. У родині Мартинюків люблять пожартувати, а сам Олександр Антонович за вдачею чоловік веселий і справедливий. Тому все життя намагався розрадити близьких та знайомих у невеселу годину, завжди приходив на допомогу кожному, хто цього потребував, робив добро і не чекав за це подяки. Мабуть, саме тому нагородив його Господь щедрими літами.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Фото автора та зі сімейного альбому

(Закінчення. Поч. у №33 "Львівського залізничника" від 30 серпня 2013 р.)

За багаторічну сумлінну працю, особистий вагомий внесок у розвиток транспортної галузі, високу професійну майстерність та з нагоди Дня Незалежності України наказом в.о. начальника Львівської залізниці нагороджено:

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ "ЗА САМОВІДАНУ ПРАЦЮ" І СТУПЕНЯ – ОЛЕНИНА Володимира Володимировича – заступника начальника Івано-Франківського загону воєнізованої охорони.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ "ЗА САМОВІДАНУ ПРАЦЮ" ІІ СТУПЕНЯ – АНДРУСІВ Наталію Павлівну – бухгалтера 1 категорії господарської служби, АНДРУХІВА Богдана Романовича – електромеханіка Львівського району електропостачання Львівської дистанції електропостачання, АНРУСЯКА Володимира-Петра Романовича – майстра мостового 1 групи Самбірської дистанції колії, БЕЦУ Володимира Васильовича – слюсаря-ремонтника 5 розряду моторвагонного депо Королево, БЛОЩИНСЬКОГО Аркадія Євгеновича

Вітаємо з нагородами!

– старшого оглядача вагонів 6 розряду експлуатаційного вагонного депо Тернопіль, **БОВКУША Сергія Володимировича** – монтера колії 4 розряду Ковельської дистанції колії, **БОЖАГОРУ Бориса Петровича** – чергового по станції Чортків, **ВЕЛИТА Василя Миколайовича** – заступника начальника служби комерційної роботи та маркетингу, **ВЕЛИЧКА Олега Олеговича** – начальника поїзда (пасажирського) Ужгородської пасажирської вагонної дільниці, **ВЕРХОЛУ Руслана Олександровича** – механіка автомобільної колони дорожньої ремонтно-експлуатаційної автобазы, **ВІВЧАРИКА Володимира Степановича** – бригадира (звільненого) підприємств залізничного транспорту 5 розряду станції Сарни, **ВІДНІКА Петра Гнатовича** – бригадира (звільненого) підприємств залізничного транспорту 5 розряду експлуатаційного вагонного депо Ковель, **ВІЛЬХОВУ Оксану Ігорівну** – інженера з охорони праці 1 категорії Тернопільської дистанції сигналізації і зв'язку, **ВОРОБЕЦЬ Олену**

Олександрівну – інженера 2 категорії пасажирської служби, **ГАБУРУ Дмитра Павловича** – старшого електромеханіка Тернопільського району електропостачання Тернопільської дистанції електропостачання, **ГЕРМАН Ганну Йосипівну** – маляра 5 розряду пасажирського вагонного депо Тернопіль, **ГОЛИНСЬКОГО Осипа Осиповича** – електромонтера з ремонту та обслуговування електроустаткування 5 розряду станції Львів, **ГРИГОРІЧУКА Миколу Івановича** – заступника головного ревізора з безпеки руху поїздів і автотранспорту – головного ревізора з безпеки руху поїздів і автотранспорту Івано-Франківської ревізорської дільниці апарату безпеки руху поїздів і автотранспорту, **ГРИГОРЧУК Ірину Йосипівну** – завідувача філіалу бібліотеки Центру науково-технічної інформації і бібліотечно-бібліографічного обслуговування, **ГРОМЛЯКА Василя Михайловича** – свердловальника 4 розряду пасажирського вагонного депо Тернопіль, **ГУК Наталію Василівну** – касира квиткового 2

категорії станції Долина, **ГУСЕЙНОВА Ніяза Муслум огли** – начальника Ужгородської дистанції сигналізації і зв'язку, **ДЕНИСЮКА Леоніда Миколайовича** – складача поїздів 5 розряду станції Клесів, **ДУТЧАКА Юрія Івановича** – машиніста тепловоза 2 класу локомотивного депо Чернівці, **ДЯЧУК Галину Михайлівну** – старшого оператора станційного технологічного центру оброблення поїзної інформації та перевізних документів станції Тернопіль, **ДЯЧУКА Степана Васильовича** – електрослюсаря 6 розряду управління будівельно-монтажних робіт і цивільних споруд №4, **ЗАДОРЖНОГО Романа Івановича** – головного інженера служби сигналізації і зв'язку, **ЗОРИЧУКА Олега Васильовича** – начальника виробничо-технічного відділу ремонтів вагонного депо Дрогобич, **ЄВТУШИКА Олександра Тимофійовича** – слюсаря з ремонту рухомого складу 6 розряду локомотивного депо Ковель, **ІЛЬКІВА Стефана Стефановича** – слюсаря-ремонтника 5 розряду механічного цеху моторвагонного депо Львів, **ІЛІША Юрія Юрійовича** – старшого оглядача вагонів 6 розряду експлуатаційного вагонного депо Ужгород,